

28. okt. 2016

Forslag til forespørgselsdebat om at Naalakkersuisut igangsætter mere specifikke tiltag, der går ud på, at man i gensidig forståelse og bedre samarbejde med forældrene, udstikkes krav til forældrene, således hjemmet, hvorfra børn var tvangsfjernet holdes under skærpet tilsyn, herunder forældrerådgivning, misbrugsbehandling og andre forhold, hvorved forholdene i hjemmet forbedres og at børn, som er anbragt udenfor hjemmet kan vende hjem snarest.

(Medlem af Inatsisartut Anthon Frederiksen, Partii Naleraq)

Vi er glade for, at Anthon Frederiksen fremsætter en interessant forslag op til debat, og Siumut har flgende bemærkninger.

Siumut lægger vægt på, at familier med behov for rådgivning straks skal have hjælp, således at anbringelse af børn uden for hjemmet kan nedbringes. Rådgivning for familier skal videreføres i højere kvalitet end hidtil, og man bør hvert år sikre, at der afsættes midler nok til dette formål.

Hvorfor skal vi kun fejre barnet når det bliver født, bliver døbt, begynder i skolen og når barnet bliver konfirmeret? Og når barnet er i sin største krise, så holder vi tilbage for at gribe ind. Har vi fået dette yndlingsudtryk og vane? ”*Det kommer ikke mig ved, forældrene skal nok sørge for det*”.

Som Anthon Frederiksen nævner, er der flere forhold der står til grund for omsorgssvigt. At kommunernes service over for borgerne ikke kan følge med, at der er så mange omsorgssvigtede børn, at det er begyndt at blive normen. At familierne har misbrugsproblemer med alkohol, euforiserende stoffer samt spil. *Hvor skal man starte?* Det er som at sidde med et sammenfiltret garn man ikke ved hvor man skal starte. *Vi må væk fra at flygte fra ansvaret!* Vi må væk fra at tænke at det er de andres fejl, vi skal blive bedre til at kikke på os selv, vi må starte med os selv, også her i salen. Vi kan ikke kræve at forældrene skal være forbilleder, når vi end ikke kan behandle hinanden respektfuldt.

Det er svært at modsige Anthon Frederiksens udmelding om, at forældre bedre skal tage omsorg af deres børn, det skal vi alle kunne enes om. Naalakkersuisut oplyser at de arbejder med et forslag til Inatsisartutlov om støtte til børn og Siumut ønsker at være med i dette initiativ. Vi sætter vort lid til, at kommunalbestyrelserne i højere grad skal støtte familierne.

Når man ser på forholdene er de forskellige fra sted til sted. Det er som om, at livet i dag ligner tiden i gamle dage, hvor man flyttede fra sted til sted for at følge fangstdyrenes færd. I dag flytter man til steder hvor man kan få et arbejde og hvor der er fremgang, så derfor må man her i landet sprede erhvervsfremmeinitiativerne ud, for at forhindre at der opstår et gab. Daginstitutionspladstaksterne kan være en udfordring for mellemindkomstgruppen i dag, vi kan forestille os at det kan være hårdt at skulle klare sig i dag for denne gruppe, og vi må indrømme, at de forskellige kommuneskatter rammer solidariteten her i landet. Der er også andre forhold som vi kan debattere og løbende vurdere. Hvis vi vitterligt bevilger 235 millioner kroner for anbragte børn

om året, er forholdene yderst betænkelige. Jeg kan ikke undlade offentlig hjælp. Det kan ikke have sin rigtighed at der er arbejdsløshed, mens der på den anden side er jobs som vi ikke kan skaffe hænder til, der er et misforhold der. På den anden side er det slet ikke mærkeligt, for når man får arbejde, skal de selv betale til deres bolig, elektricitet samt mad, så på den måde er det med at blive forsørget bedre end man skal være selvforsørgende. Derfor er tiden kommet at disse forhold skal revurderes, for hvor mange familier er blevet ramt af sådanne forhold?

Anthon Frederiksens vil i sin udmelding understrege, hvordan vi kan sætte en øvre grænse for hvor mange børn der skal være anbragt uden for hjemmet, ja sågar at der ikke længere skal være børn der er anbragt uden for hjemmene, dette er en smuk tanke som vi alle skal tage et medansvar omkring. I dag er der børn der ikke vil hjem til et trøstesløse hjem, det skal vi også være opmærksomme på. Derfor skal familier med ressourcer til at komme videre være dem der først skal afhjælpes gennem familiebehandling.

Men i barske hjem hærget af misbrug kan man ikke undgå at skulle midlertidig anbringe børn uden for hjemmene. For børn som kommunen er klar over, at de lever under dårlige forhold, men som alligevel sendes hjem, kan disse ikke forstå disse beslutninger og disse føler sig ofret og kan resultere i at det får svære følger i deres voksne liv. Hvis vi skal bekæmpe sådanne liv, så kræver det at hele samfundet skal deltage i denne kamp.

Vores vigtigste våben er, at vi skal være gode forbilleder, at vi skal huske at rose, at vi ikke skal være tavse tilskuere, men at vi skal involvere os i handlinger og at vi skal kunne komme med konstruktiv kritik for at vise at vi alle har et ansvar for hver andre. Ikke mindst skal der være plads til kærlighed hos alle. Tak for forslag for forespørgselsdebat og tak for debatten.

Laura Táunâjik,

Siumut